

[Erhard Jakobsen]

rende regering ville have opnået de indenlandske virkninger i erhvervslivet, som er kommet. De stammer nemlig fra, at erhvervslivet har tillid til denne regering, men havde absolut mistillid til den forrige – ikke bare på grund af den politik, der var ført, men måske nok så meget på grund af den politik, man frygtede den ville føre, jfr. ugentlige udtalelser fra forskellige ministre, der havde været på besøg i deres valgkreds og fået en ideologisk indsprøjtning, som de så skulle leve op til for at sikre sig genvalg og genopstilling osv.

Optimismen har virkelig bredt sig i erhvervslivet. Det er regeringens skyld. Det er regeringens fortjeneste. Det er ikke noget, der er kommet udefra, for det fremgår af alle dokumenter, at man er skeptisk over for den fortsatte udvikling i udlandet.

Helt afgørende har det været, at der har været fuldstændig enighed mellem fire partier. Det er aldrig set før i Danmarks politiske historie. Der har aldrig været dannet en regering med så mange partier, hvor de har været så enige. Den enighed skyldes ikke, at partierne er enige om alt. Jeg ville meget hurtigt kunne melde pas over for visse konservative røster om privatisering, men det kommer bare ikke regeringens arbejde ved. Jeg kunne også melde pas over for visse liberale politikeres holdning til yderliggående decentralisering. Det kommer bare ikke regeringens arbejde ved. Vi har ønsket at presse konservative ministre og venstres ministre i den retning, de selv har villet gå inden for den politik, der er ført. Det er sådan, man opnår enighed. Det er ikke ved, at man bare binder sig til hinanden og glemmer standpunkter, som man har, og som man hele tiden har haft.

Hr. Gert Petersen ønskede at fremstille regeringen som en samling lystmordere, der bare går løs på alle sociale ordninger og kører løs. Hr. Gert Petersen ved jo, at det ikke passer. Hr. Gert Petersen ved udmærket godt – for han kender regeringens medlemmer gennem mange år og gennem samarbejde – at enhver i regeringspartierne er nøjagtig lige så ked af at skulle til at røre ved nogle ting, som man med glæde havde beholdt, hvis ikke der var et truende statsunderskud på 80 mia kr., som ingen kunne gøre noget ved. Nogle gav op. Nogle andre måtte tage opgaven i stedet for. Så er der kun én ting, og det

er at gå løs. Men det er ikke lystmord. Det er ganske simpelt det, at man gør det, der er nødvendigt. Det er det, regeringen har gjort.

Det har været upopulært, og man tør roligt sige, at det har været en barsk omgang. Det har været en barsk omgang, ikke blot fordi det var ubehagelige ting, men også fordi forholdet var det, at vel fik vi en ny regering, men vi fik jo ikke et nyt folketing. Vælgerne har stadig væk givet et flertal her i folketinget til socialdemokratiet, de radikale og SF. Det betyder i en række af de sager, der er mærkesager, ikke bare for CD, men også for andre regeringspartier, at vi ved, vi har et klart flertal imod os. Derfor må vi undlade at gennemføre mærkesager, for det er spildt ulejlighed, det er stemt ned på forhånd, og det fremmer jo ikke forhandlingsklimaet. Det er klart, at det ikke er behageligt for noget politisk parti at skulle lægge navn til det, men det må man bare gøre.

Regeringspartierne, firløverpartierne, har vist, at de kan gøre det. De har klart vist, at der her i landet kan regeres uden om socialdemokratiet. Det er nemlig ikke det, man diskuterer mere. Nu diskuterer man: kan socialdemokratiet overhovedet komme til at regere igen? Hvem skal det være med? Jeg ved, at med korte mellemrum fremkommer tanken om en SK-regering. Det tror jeg nok at hr. Anker Jørgensen og andre har sat til vægs, så det batter noget. I praktisk handling har man understreget, at man ikke drømmer om at nærme sig det, som de konservative står for. Så er den mulighed ude af verden. Man har også gjort alt, hvad man kunne, for at tærskle det radikale venstre så langt væk fra sig som overhovedet muligt, så det er altså heller ikke dér, man skal danne regering.

Så har man tilbage kun SF. Det ville være socialdemokratiets største forbandelse, hvis det skulle lykkes at få et flertal sammen med SF – og også vælgernes forbandelse, hvis det skulle ske. Men det er perspektiverne. Derfor tror jeg nok, at der er mange, der vil bede til, at den mulighed ikke kommer til at stå på tapetet foreløbig i hvert fald. Det var det, der angår vort eget.

Danmarks ry i udlandet. Det er måske nok det sorteste kapitel af det, vi har oplevet inden for denne periode. Det er i hvert fald ikke regeringens skyld. Regeringen har gjort alt, hvad den kunne, for at stå imod, men der er altså folk, som åbenbart fuldstændig